

Ελένη Παπαστόικου (Γ1): Τρένο βαμμένο λευκό και μπλε

Η λάμψη της Ελλάδας
μου πλήγωσε τα μάτια.
Στη Μήλο ο οφειανός μου μίλησε,
κελαηδιστή φωνή, αργυρόηχο γέλιο,
το κουδούνισμα αυτό αντήχησε
και γλίστρησε ανάμεσα στα ειδώλια
με διπλωμένα τα χέρια στο στήθος.
Στη Κνωσό δεν υπάρχει η φευγαλέα ματιά
αντιθέτως,
προσπαθείς με τις ώρες καημένε
να ακούσεις τον απόηχο,
τον απόηχο μιας περασμένης γενιάς
τριγυρνώντας χαμένος στον λαβύρινθό σου.
Η Σέσκλος, αναμνήσεις γλυκόπικρες
εκεί βρίσκεται, στη Θεσσαλία
πώς γίνεται να μην την έχεις ακουστά;
Στη Μύκονο, τη Ζάκυνθο, τη Σαντορίνη
τόσο κοντά
πόσο μακριά με άλλη οπτική.
Η "λάμψη" της Ελλάδας
μου πληγώνει την καρδιά.

Έχασαν ταυτότητα, προσορισμό,
μα πού είναι η συνείδηση, ο συνειρμός;
Σαν τα κοκόρια που περήφανα στέκουν
μιλούν, μιλούν, ξαναμιλούν
μα στην ουσία τίποτα δεν λένε.
Επιβάτες είμαστε όλοι
σε τρένο βαμμένο λευκό και μπλε.

Το τρένο στάσιμο
περιμένει εδώ και καιρό
χαλάσαν τα καθίσματα
σκούριασαν τα σιδερικά
κι ο οδηγός μας φωτίζει τάχα το δρόμο
τι αφελής!
μα δεν ξέρει πού πηγαίνει
εμείς, τι αφελείς!
καθόμαστε στα καθίσματα ακόμη
η μηχανή χαλάει
το τρένο σταματά
οι λίγοι που κατέβηκαν
έστω και να το σπρώξουν
-παρά τη μάταιη προσπάθεια-
βοήθησαν συνειδητά.
Μα το τρένο,
αυτό το πελώριο τρένο
που με το καιρό
όλο και μικραίνει
ας βάλουμε όλοι το χέρι μας
να το κινήσουμε.
Ας μην το αφήσουμε να γίνει παλιοσίδερα.